

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **G. M.**
zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem
se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, čj. OAM-284/ZA-ZA11-
ZA05-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 8. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Má zato, že správní orgán porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy a nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i ustanovení § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Dále měl správní orgán porušit ustanovení § 12, § 14, § 14a zákona o azylu.
5. Žalobce v žalobě zrekapituloval důvody, pro které podal žádost o mezinárodní ochranu. Poukázal na svou politickou aktivitu, kdy byl členem strany Azerbaycan Ümid Partiyasi, podporoval i stranu Musavat a AXCP. Zmínil, že byl falešně obviněn z útoku na tři policisty, kterým měl přivodit smrt, a byl na něj vydán zatykač. Vycházely o něm hanlivé články v novinách a na internetu a je mu vyhrožováno prostřednictvím sociálních sítí. Byl podvodně připraven o majetek, který mu v zemi původu zbyl, neboť nejprve byl bez jeho souhlasu za užití falešného podpisu převeden na manželku a ta byla následně donucena majetek převést na jinou osobu. Dodal, že svá tvrzení podložil listinnými dokumenty, a to potvrzením od Ázerbájdžánského výboru proti mučení, kopií novinové stránky, dvěma články z internetu, článkem z novin Vatan, screenshoty výhrůzek ze sociálních sítí, kopií smlouvy o převodu majetku a předvoláními k soudu.
6. Žalobce vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného o rozporech v jeho výpovědi a věrohodnosti předložených dokumentů. Vytýkané rozpory označil za fiktivní, v poměru ke zbytku jeho výpovědi za bagatelní, popř. byly způsobeny nepřesným tlumočením. Uvedl, že nedostal ani příležitost vytýkané rozpory objasnit, žalovaný se nezabýval zjišťováním jejich příčin a automaticky usoudil na žalobcovu nevěrohodnost. Stejně tak závěr správního orgánu vztahující se k potvrzení Ázerbájdžánského výboru proti mučení je dle žalobce nelogický a nepodložený, neboť nepochybně, že dokument byl vydán uvedenou organizací, ani to, že ji žalobce skutečně kontaktoval, ale zpochybňuje obsah dokumentu. Žalobce uvedl, že nebyla zpochybněna existence ani pravost předkládaných novinových článků, žalovaný pak pominul žalobci adresované výhrůžky přes sociální sítě i jeho fyzické napadení v ČR, vyslovil nesouhlas i s hodnocením jím doložených soudních předvolání. Má zato, že jeho problémy nebyly posouzeny ve vzájemných

souvislostech. V této souvislosti s poukazem na judikaturu připomněl důkazní standard u obou forem mezinárodní ochrany s tím, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než svou vlastní výpovědí, a je úkolem správního orgánu, aby spolehlivě vyvrátil obavy žadatele, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu, nikoli nepodložených domněnek. V situaci důkazní nouze se pak uplatní zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Připomněl, že pochází ze země se špatným stavem dodržování lidských práv, přičemž pro naplnění důvodu udělení azylu dle ustanovení § 12 stačí tzv. „přiměřená pravděpodobnost“.

7. Žalobce uzavřel, že žalovaný nesplnil svou povinnost upozornit jej na vytýkané rozpory, ani se nezabýval posouzením faktorů, které mohly vést ke zkreslení výpovědi, bezdůvodně se odmítl zabývat podstatnou částí předložených dokumentů a tento svůj postup zdůvodnil nedostatečně. To vše činí dle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelným. Stejně tak nepřezkoumatelný (i nesprávný) je závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobce a nezákonné a nepřezkoumatelné je rozhodnutí pro absentující posouzení, zda jím uváděné důvody naplňují definici pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami. Uvedl, že při rozhodování vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení reaguje na konkrétní okolnosti daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Z rozhodnutí je dle jeho názoru dostatečně zřejmé, z jakých důvodů byla shledána žalobcova nevěrohodnost, a to na základě prokazatelných rozporů v jeho sděleních a nasvědčují jí i jím doložené materiály. Jeho sděleními se zabýval dostatečnou měrou a shledal je nevěrohodnými právě pro konkrétní, v odůvodnění rozhodnutí popsané rozdíly v jejich obsahu, které nelze zdůvodnit toliko časovým odstupem obou řízení, v jejichž rámci žalobce porovnávané informace poskytoval.
9. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že žalobce byl upozorněn v průběhu pohovoru dne 5. 4. 2018 na jednotlivé rozpory a nesrovnalosti v jeho sděleních a byla mu poskytnuta příležitost je vysvětlit. Žalovaný setrval na názoru, že nejde o rozpory bagatelní povahy, týkají se událostí v popisovaném příběhu zcela zásadních, jež žalobce měly dle jeho tvrzení přimět zemi opustit. Přesto ani o svých zatčeních nebyl schopen poskytnout obsahem shodné informace co do časového zařazení, okolností, za nichž k nim mělo dojít, a ani k jejich konkrétním důvodům. Vágní odkazy na předchozí výpověď a nesourodost aktuálně sdělovaných informací s jeho sděleními předešlými neskýtají dostatečnou oporu pro závěr o vnitřně konzistentní, věrohodné výpovědi. S přihlédnutím k dalším dokládaným materiálům nelze než konstatovat nepřesvědčivost a nevěrohodnost žalobce a jím prezentovaného azylového příběhu.
10. Žalovaný dále uvedl, že nepominul ani žalobcem doložené materiály a srozumitelně zdůvodnil své stanovisko k jejich využitelnosti pro účely správního řízení. Je přesvědčen, že ani v této rovině nezkrátil žalobce na jeho právech. Za účelem zjištění podrobnějších informací o předloženém potvrzení Ázerbájdžánského výboru proti mučení ze dne 27. 5. 2018 se s konkrétními dotazy obrátil na Ministerstvo zahraničních věcí ČR. Výsledek těchto zjištění promítl do svého stanoviska k využitelnosti předloženého materiálu. Z odpovědi ministerstva je totiž zjevné, že žalobcem předložené potvrzení nebylo vydáno

renomovanou nevládní organizací monitorující a referující o případech mučení, ale loutkovou organizací sloužící bezpečnostním složkám k zakrývání skutečných případů mučení. Správní orgán nesppekuloval o tom, jakým způsobem se žadatel dostal do kontaktu s uvedenou organizací, jakým způsobem jí oslovil a jaká byla motivace této organizace pro vydání potvrzení o žadatelově mučení, avšak vzhledem k charakteru zmíněné organizace lze vyloučit, že by informace obsažené v tomto potvrzení odpovídaly skutečnosti. Žalovaný konstatoval, že uvedený závěr koresponduje s Informací MZV ČR čj. 112478-6/2019-LPTP ze dne 6. 5. 2019, s níž byl žalobce dne 12. 6. 2019 seznámen. Potvrzení tak nepochází ze zdroje, který by bylo možné považovat za spolehlivý a objektivní, a to i navzdory jeho obsahu. Obdobně smlouva o převodu žalobcových movitých a nemovitých věcí na manželku, kterou měl dle jeho slov „někdo“ podepsat, nemůže být považována za projev pronásledování či snahy postihnout žalobce vážnou újmu. Naopak její podepsání žalobcem by byl zcela logický krok, opravňující žalobcovu manželku disponovat jeho majetkem v situaci, kdy sám v zemi není přítomen. Ani z doložených předvolání nelze konstruovat žádné konkrétní důvody, neboť ani žalobci není známo, v jaké souvislosti je předvoláván. Ve vztahu k novinovým článkům žalovaný poukázal na jejich omezenou hodnotu nejen vzhledem k nevěrohodnosti žalobce, ale i vzhledem k nemožnosti učinit závěry stran okolností jejich vzniku či motivaci autorů těchto článků. U snímků obrazovky s výhrůžkami na Facebooku nelze přesně určit jejich původce, ani jejich autenticitu, což vypovídací potenciál těchto materiálů velmi relativizuje, navíc je nezbytné nahlížet na ně v celkovém kontextu žalobcových sdělení. Rovněž v případě zmíněného napadení žalobce v ČR v roce 2018 dvěma ázerbájdžánsky hovořícími muži „pro jeho protivládní jednání“ absentují jakékoli materiály, jimiž by žalobce svá tvrzení doložil. Udeřit jej měli neznámí útočníci ve městě, na jehož jméno si žalobce není schopen vzpomenout. Jak sám uvedl, na policii v Golčově Jeníkově se obrátil až dva nebo tři dny po tvrzeném incidentu a policie žádný záznam nevyhotovila.

11. Žalovaný správní orgán dále uvedl, že se zabýval i celkovým kontextem žalobcem prezentovaného azylového příběhu. Poukázal na jeho snahu odkazovat v nynějším správním řízení na svá tvrzení z řízení minulého namísto spontánní konkretizace tvrzených důvodů jeho v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Přesto se v odpovědích na dotazy správního orgánu vyskytla řada nepominutelných rozdílů, dokládajících nepřesvědčivost sdělovaných informací. K zásadnímu významu poskytování úplných a věrohodných informací žalovaný poukázal na judikaturu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj. 3 Azs 23/2013-23).
12. Žalovaný dodal, že nelze pominout ani fakt, že předchozí správní řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí o jeho zastavení, neboť žalobce bez povolení opustil pobytové středisko a místo jeho pobytu nebylo žalovanému známo. Ze žalobcovy výpovědi vyplývá, že jeho cílovým státem byla Spolková republika Německo (dále také jen „SRN“), kam opakovaně cestoval, aniž by respektoval své povinnosti v rámci azylové procedury. Navzdory původnímu tvrzení v prvním správním řízení žalobce o negativních dopadech svých problémů v Ázerbájdžánu na rodinné příslušníky, kteří s ním původně do ČR přicestovali (manželka a dvě nezletilé děti), se tito namísto opětovného podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (jak učinil žalobce) rozhodli pro návrat ze SRN do vlasti, kde aktuálně žijí. Je zjevné, že rodinní příslušníci dali svým jednáním zřetelně najevo, že jsou schopni a ochotni k návratu do země původu, z níž původně se žalobcem vycestovali, aniž by je od tohoto kroku odradila obava z dopadů

tvrzeného zájmu ázerbájdžánského režimu na údajném nespravedlivém postihu žalobce. Jejich cílovou zemí evidentně byla SRN, možnost řešit svou situaci opětovnou žádostí o mezinárodní ochranu na zdejším území pro ně nebyla dostatečně atraktivní.

13. Žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru je rozhodnutí i ve vztahu k ustanovení § 14a zákona o azylu odůvodněno v potřebném rozsahu a důvody neudělení tohoto typu mezinárodní ochrany jsou z něho dostatečně zřejmé.

IV. Jednání před soudem

14. Při jednání soudu konaném dne 2. 6. 2020 obě strany sporu setrvaly na svých argumentech a procesních návrzích.
15. Soud při jednání konstatoval obsah žalobcem předloženého článku publikovaného dne 24. dubna 2020 a vytištěného z internetového portálu Yenifakt.info, tj. platformy pro vyjádření opozičních názorů v Ázerbájdžánu, kam žalobce zasílá své příspěvky.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 29. 3. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 5. 4. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti uvedl, že jsou stejné jako při předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Nyní že však může doložit ještě nějaké dokumenty, které obdržel později. Uvedl, že o ochranu žádá z důvodu své činnosti, kterou vykonával pro politické strany, kvůli tomu byl policií napadán, pronásledován, fyzicky i psychicky a bylo mu zakazováno provádět tuto činnost. Uvedl, že byl politicky aktivní, že byl řadovým členem strany Azerbaijan Ümid Partiyasi (dále také jen „Ümid“) a že pro další dvě strany Musavat a AXCP připravoval a tiskl brožury a propagační materiál.
18. Pohovor byl se žalobcem proveden rovněž dne 5. 4. 2018. Při něm vysvětlil, že v průběhu předchozího azylového řízení opustil dne 11. 9. 2017 pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí proto, že měl velké problémy. Syn byl fyzicky napaden ve škole, manželka byla infikována zubařem při vyšetření, měla i gynekologické potíže a byl jí odmítnut operační zákrok, přičemž bylo vyžadováno, aby jej sama financovala. Důvodem odjezdu do Německa proto byla potřeba lékařské péče pro manželku a změna prostředí pro děti, které byly šikanované. Manželka a děti se do vlasti vrátily ve stejnou dobu, kdy byl on transferován do ČR. Do vlasti se nevrátil, protože, byl by zatčen kvůli problémům, které měl před odjezdem. Od manželky má informace, že hned při příjezdu do vlasti byla policií na něho dotazována a ptali se jí na to, kde se nachází.
19. Dále žalobce uvedl, že jeho důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou stejné, jako uváděl v předchozím azylovém řízení, a odkázal se na svoji předchozí výpověď. Uvedl, že došlo k jistým změnám, protože po opuštění Ázerbájdžánu se na internetu začaly objevovat informace o jeho osobě, o kterých dříve nevěděl. To ho ujistilo o hrozbě nebezpečí. V novinách se o něm vyjadřovali jako o vlastizrádci a radikálové. O těchto článcích se dozvěděl na přelomu let 2017 a 2018. Uvedl, že ve vlasti byl obviněn z napadení několika policistů, a proto byl předvolán na policii. O průběhu policejního vyšetřování nic neví. V srpnu 2016 za něj rodina převzala zatykač, zatykač byl vydán z

důvodu, že se nedostavil na předvolání. K dotazu správního orgánu, aby objasnil, proč v předchozím řízení uvedl, že byl obviněn z vraždy tří policistů, uvedl, že se jednalo o napadení s následkem smrti nebo něco takového, jedná se o smyšlené obvinění. Kromě zatykače došlo i k tomu, že o něm vyšly články v novinách. Uvedl také, že děti nebyly přijaty do školy, musí čekat na rozhodnutí, neví, z jakého důvodu se tak děje, zda to není kvůli němu. Jeho manželka bude vyslýchána. Sdělil, že když opustil Ázerbájdžán, neměla jeho matka ani rodinní příslušníci žádné problémy, protože s ním nemají nic společného. Žalobce dále vypověděl, že členem strany Ůmid byl od roku 2010 do srpna 2017. Byl pouze řadovým členem a účastnil se mítinků v letech 2015 a 2016. Problémy měl pouze v souvislosti s výrobou propagačních materiálů pro strany Musavat a AXCP. Tuto činnost provozoval od roku 2015 asi do června 2016. Musel s ní však skončit, protože se bál a hrozilo mu vězení. Jeho problémy začaly v říjnu 2015, přišli k němu lidé v civilu a začali mu vyhrožovat. Dvakrát byl předveden na policejní stanici, kde byl bit a bylo mu vyhrožováno. Na policii byl předveden v květnu 2016, říkali mu, ať zanechá tisku propagačních materiálů. Strávil tam dva nebo tři dny. Byl držen na policejní stanici okresní policie v Sanuncu rayonu, který spadá pod Baku. Podruhé byl předveden na policejní stanici někdy v roce 2016, důvod byl stejný. Držen tam byl 4 až 5 hodin. Po upozornění, že v předchozím řízení uváděl, že byl poprvé zadržen v lednu 2016 kvůli účasti na mítinku a držen 2 dny, podruhé že byl zadržen v květnu kvůli tisku propagačních materiálů, odpověděl, že se v minulém řízení asi špatně vyjádřil, obě zatčení byla kvůli tisku materiálů, i když byl při výsleších dotazován i na mítinky. Zda byl zadržen na mítinku, si již nepamatuje. Neví o tom, že by byl napaden více než dvakrát. Uvedl, že propagační materiály pro stranu Musavat a AXCP tiskl v rámci své pracovní činnosti. Po upozornění na rozpor s předchozí výpovědí, kdy uvedl, že propagační materiály tiskl doma, žalobce sdělil, že nejspíše došlo k nedorozumění, protože tu činnost dělal výhradně v rámci plnění objednávek pro svého zaměstnavatele. V závěru pohovoru doložil články z novin o své osobě, dvě reportáže o jeho osobě z internetu a potvrzení organizace proti týrání. Proti jednání policie totiž podal stížnost na Úřad proti týrání osob a odtud došlo vyjádření, kde mu dali za pravdu. Kvůli tomu ho policie nepředváděla, ale navštěvovali ho v práci a doma, slovně mu vyhrožovali a napadali jej. Naposledy byl s policisty v kontaktu v květnu nebo červnu 2016. Tyto problémy jinak neřešil, protože v Ázerbájdžánu není možné si na státní orgány stěžovat. I potvrzení Úřadu proti týrání osob bylo v Ázerbájdžánu k ničemu, proto se rozhodl vycestovat. Dodal, že přestěhovat se do jiné části země nemohl, protože by jej našli všude.

20. Ve správním spise jsou založeny podstatné listiny z řízení o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 9. 3. 2017, tj. poskytnutí údajů k žádosti ze dne 15. 3. 2017, protokol o pohovoru k žádosti z téhož dne a rozhodnutí ve věci ze dne 14. 9. 2017, čj. OAM-199/ZA-ZA11-ZA05-2017, kterým bylo řízení o žádosti zastaveno, neboť žalobce svévolně opustil pobytové středisko a správnímu orgánu nebylo známo místo jeho pobytu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 9. 2017 a opravný prostředek proti němu žalobce nepodal. Současná žádost o mezinárodní ochranu je tak již druhou v pořadí.
21. Správní spis obsahuje i veškeré listiny předložené žalobcem, tj. potvrzení od organizace Azerbaijan Committee Against Tortures, kopie novinové stránky, dva články z internetových portálů Xebername a Media-fakt.info, a dne 12. 6. 2019 při seznámení se s podklady rozhodnutí předložené listiny, tj. kopie článku z novin „VATAN“ ve vydání 15. - 21. května 2019, snímky obrazovky zachycující facebookové výhružky, kopie

smlouvy o převodu majetku na manželku a kopie prvních stran předvolání k okresnímu soudu v Baku. Dále jsou zde založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace v Ázerbájdžánu, a to Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi, Ázerbájdžán 2018, Informace OAMP – Ázerbájdžán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 7. 2018, a Informace MZV ČR ze dne 6. 5. 2019, čj. 112478-6/2019-LPTP - Organizace Ázerbájdžánský výbor proti mučení.

22. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce možnost seznámit se, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání dne 12. 6. 2019. Při něm žalobce předložil některé dokumenty (jsou zmíněny již shora).
23. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
24. Žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
25. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak je už i shora uvedeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadená rozhodnutí trpěla vadami zakládajícími jejich nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadených rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž svá rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
26. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. V průběhu správního řízení správní orgán shrnul, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že ve vlasti podporoval opoziční politické strany, kvůli tomu měl mít potíže s policií a musel vlast opustit.
28. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl

přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

29. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
30. Krajský soud předně připomíná, že základní zásadou řízení o udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany, je povinnost tvrzení, které vázne toliko na žadateli (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86). Jestliže žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 1 Azs 3/2012). K tomu, aby žalovaný mohl určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek zákona o azylu, je nutné, aby srozumitelně, dostatečně určitě a především věrohodně tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro její udělení. V případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď proto, že netvrdí žádné relevantní skutečnosti, nebo že na podkladě jeho rozporuplných nebo neurčitých tvrzení nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění (nebo dokládání) rozporných tvrzení pak správnímu orgánu znemožňuje shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu.
31. V dané věci nelze pominout, že nyní projednávaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu v České republice je již druhá v pořadí. Je proto logické (a žádoucí), že správní orgán vzal v potaz a porovnal údaje žalobcem sdělené v nyní projednávaném řízení o jeho žádosti s údaji sdělenými v předchozím řízení o jeho žádosti. V posuzovaném případě přitom výpověď žalobce představuje významný důkazní prostředek. Žadatel o azyl totiž mnohdy není schopen doložit ke svým tvrzením žádný důkaz, což je situace převažující, proto jsou důležité a významné právě informace žadatelem sdělené správnímu orgánu, neboť ty v kontextu se zprávami o zemi původu slouží jako podklad pro rozhodnutí. Proto bylo pro posouzení věci žalobce zásadní vyhodnocení věrohodnosti jím prezentovaných problémů, se kterými spojil důvody odchodu z vlasti, a potažmo věrohodnosti jeho osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, www.nssoud.cz).
32. Žalobce v průběhu nyní projednávaného řízení o udělení mezinárodní ochrany odkázal na svou výpověď v předešlém azylovém řízení a zopakoval, že důvodem odchodu z vlasti a obav z návratu bylo pronásledování pro činnost, kterou vykonával pro politické strany Musavat a AXCP, kvůli čemuž byl napadán fyzicky i psychicky, k tomu se navíc začaly na internetu i v novinách objevovat zprávy o jeho osobě, kde byl označen za radikála a vlastizrádce. Správní orgán na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí podrobně popsal rozpory, které ve výpovědích žalobce (po porovnání jeho výpovědi v nynějším azylovém řízení a v řízení předchozím) shledal. Nutno podotknout, že není pravdou, že by žalobce nedostal možnost vytykané rozpory objasnit. Jak je zřejmé z protokolu o pohovoru k

nynější k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 4. 2018, žalovaný jej na konkrétní jeho rozporná tvrzení upozornil a dal mu příležitost se k nim vyjádřit a objasnit je. Ze žalobcových reakcí na tyto podněty však vyplývá, že uspokojivá vysvětlení, která by bylo možné akceptovat jako přijatelná, u rozporných tvrzení zásadního charakteru, neposkytly.

33. Krajský soud považuje za zásadní zejména následující zjištěné rozpory. Žalobce v průběhu nyní projednávaného řízení o udělení mezinárodní ochrany konkrétně vypověděl, že byl pouze řadovým členem strany Ůmid a účastnil se mítinků v letech 2015 a 2016. Problémy měl ale pouze v souvislosti s výrobou propagačních materiálů pro strany Musavat a AXCP. Tuto činnost provozoval od roku 2015 asi do června 2016. Uvedl, že jeho problémy začaly v říjnu 2015, kdy k němu do zaměstnání přišli lidé v civilu a začali ho zastrašovat, aby zanechal této aktivity, a vyhrožovat mu. Dvakrát byl kvůli tomu předveden na policejní stanici, kde byl bit a bylo mu vyhrožováno. Na policii byl předveden v květnu 2016, kde mu říkali, ať zanechá tisku propagačních materiálů. Strávil tam dva nebo tři dny. Uvedl, že podruhé byl předveden na policejní stanici někdy v roce 2016, a to ze stejného důvodu, držen byl 4 až 5 hodin. V průběhu předchozího správního řízení však žalobce uvedl, že poprvé byl zadržen v lednu 2016 kvůli účasti na mítinku a držen 2 dny, podruhé že byl zadržen v květnu kvůli tisku propagačních materiálů. Na upozornění tohoto rozporu žalobce odpověděl, že se v minulém řízení asi špatně vyjádřil, že obě zatčení byla kvůli tisku materiálů. Zda byl zadržen na mítinku, si již nepamatuje.
34. Žalobce v průběhu nyní projednávaného řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl dále to, že propagační materiály pro stranu Musavat a AXCP tiskl v rámci své pracovní činnosti, že tuto činnost nemohl nijak ovlivnit, protože to byly zakázky a on byl zaměstnancem, takže musel splnit práci. V předchozím řízení však uvedl, že materiály netiskl v zaměstnání, ale doma, kde použil techniku z práce. Vypověděl, že když policie udělala u něho doma kontrolu, hledali techniku, která je schopná výroby zmíněných materiálů, nikdy však nic nenašli, protože nevěděli, jak taková technika vypadá. Po upozornění na rozpor s předchozí výpovědí, kdy uvedl, že propagační materiály tiskl doma, žalobce sdělil, že nejspíše došlo k nedorozumění, protože tu činnost dělal výhradně v rámci objednávek ve svém zaměstnání.
35. V nynějším řízení žalobce vypověděl i to, že ve vlasti byl obviněn z fyzického napadení několika policistů, a proto že byl předvolán na policii. Uvedl, že o průběhu policejního vyšetřování však nic neví, upřesnil, že obviněn byl pouze z napadení policistů. Uvedl, že mu z tohoto důvodu přišlo předvolání k podání vysvětlení, tam se však nedostavil a následně odjel ze země. V srpnu 2016 pak za něj rodina převzala zatykač, který byl vydán z důvodu, že se na předvolání nedostavil. V průběhu předchozího správního řízení o první žádosti podané v březnu 2017 však žalobce uvedl, že předvolán byl z důvodu, že proti němu bylo zahájení trestní řízení z důvodu obvinění z vraždy a že vzhledem k tomu, že se na předvolání nedostavil, tak na něj byl vydán zatykač, že byl obviněn z napadení a vraždy tří policistů, což má být jeden ze způsobů likvidace osob falešnými obviněními. K dotazu správního orgánu, zda měl žalobce problémy s vycestováním z vlasti, když předvolání k výpovědi ohledně vraždy je ze dne 18. 8. 2016 a žalobce odlétal z vlasti 20. 8. 2016, žalobce uvedl, že zřejmě ještě nebyl v hledáčku, že byl vyzván k dostavení se na 22. 8. 2018. Na upozornění správního orgánu na nesrovnalost ohledně důvodu obvinění ve výpovědích uvedl žalobce, že se jednalo o napadení policistů s následkem smrti nebo ublížením na zdraví a že se jedná o obvinění smyšlené.

36. Z uvedeného je zřejmé, že již ohledně samotné politické činnosti, která měla být důvodem tvrzených problémů žalobce ve vlasti (tj. jeho politická aktivita v podobě tisku propagačních materiálů pro opoziční politické strany), nejsou jeho výpovědi zcela konzistentní. Krajský soud považuje za nejzásadnější zejména rozpory týkající se výroby propagačních materiálů pro stranu Musavat a AXCP. Právě to mělo způsobit žalobci jeho problémy s policií, avšak o tom, kde je vyráběl a kdy a na jak dlouho byl v této souvislosti zadržen policií (mělo přitom jít pouze o dvě zadržení), vypovídal pokaždé jinak. I kdyby krajský soud odhlédl od žalobcova nesourodého popisu podstaty obvinění z napadení policistů, který jediný by snad mohl být způsoben nepřesnostmi při překladu (v tomto jediném bodě se tak krajský soud ne zcela ztotožnil s názorem žalovaného), další dva shora popsané rozpory rozhodně nelze označit za fiktivní či bagatelní, jak namítá žalobce. Rozdílné údaje a rozpory v odpovědích žalobce nelze hodnotit ani jako doplnění či korekci předchozí výpovědi, ale šlo o rozdílný popis, resp. uvedení odlišné verze, tvrzených skutečností. Žalovaný přitom na konkrétní rozporná tvrzení žalobce upozornil a dal mu příležitost se k nim vyjádřit a objasnit je. Ze žalobcových reakcí na ně však nevyplývá, že by poskytly uspokojivá vysvětlení jeho rozporných tvrzení, která by bylo jako přijatelná možné akceptovat. Shora uvedené nesrovnalosti ve výpovědích žalobce vzhledem k jejich charakteru nelze přičítat ani běžnému zapomínání. Svědčí spíše o tom, že se žalobcův azylový příběh (nebo jeho významná část) nezakládá na pravdě a žalobce už si nepamatuje, jak jej prezentoval v předchozím azylovém řízení.
37. Správní orgán pak na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí popsal i další zjištění, která v kontextu se shora popsanými rozpory v samotných výpovědích žalobce činí jeho osobu, resp. jím prezentovaná tvrzení, nevěrohodnými. Jde zejména o žalobcem předložené potvrzení Ázerbájdžánského výboru proti mučení ze dne 27. 5. 2016, jehož vypovídací hodnotu a autenticitu žalovaný s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 6. 5. 2019 dostatečně vyhodnotil na straně 6 napadeného rozhodnutí. Jestliže jde o organizaci, která je plně pod kontrolou policejního aparátu a jejíž činností není pomoc obětem, ale naopak zakrývání případů mučení a jejich zpochybňování, resp. činnost na úseku propagandy, pak rozhodně lze vyloučit, jak správně uvedl žalovaný, že by lidem mučeným ázerbájdžánskou policií pomáhala, tedy že by potvrdila žalobcem tvrzenou skutečnost o jeho mučení policií. Jak si žalobce zmíněné potvrzení obstaral a zda bylo vůbec vydáno uvedenou organizací, je pak v tomto kontextu již nepodstatné, proto nebylo třeba pořizovat znalecký posudek ohledně pravosti dokumentu. K žalobcem, resp. jeho zástupcem, při jednání soudu vyslovené pochybnosti o tom, z jakých zdrojů byly informace o zmíněné organizaci zjišťovány, pak krajský soud uvádí, že z Informace MZV ČR ze dne 6. 5. 2019, čj. 112478-6/2019-LPTP, vyplývá, že předmětné informace byly poskytnuty zastupitelským úřadem České republiky v Baku. Jde tedy bezesporu o instituci, která je se situací v zemi původu žalobce dostatečně obeznámena.
38. Azylový příběh žalobce tedy není možné z důvodu shora zmíněných rozporů a nesrovnalostí označit ve svém souhrnu za věrohodný a konzistentní a nevěrohodnost tvrzení žalobce tak ve svém důsledku zpochybňuje i odůvodněnost jím sdělených obav. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti lze i dle krajského soudu označit za podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory a bezpochyby snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Na tomto závěru pak nemohly nic změnit ani žalobcem předložené novinové články, snímky obrazovky z facebookových

stránek s výhrůzkami, neboť obecně mají velmi nízkou a omezenou vypovídací hodnotu, když nelze učinit žádný úsudek ohledně okolností jejich vzniku, motivace konkrétního autora, u internetových stránek pak ani jejich autenticitu. Ze žalobcem předloženého předvolání na policii pak lze vyčíst pouze to, že byl na policii předvolán, není v něm však uveden důvod předvolání, proto ani na základě tohoto předvolání nelze dovodit, že jde o projev pronásledování.

39. Rovněž pak při soudním jednání žalobcem předložený jeho příspěvek (článek) vytištěný z internetového portálu Yenifakt.info, tj. článek vyjadřující názor žalobce na aktuální situaci v Ázerbájdžánu v souvislosti s koronavirovými opatřeními a zneužitím karantény k zásahu proti opozičním kritikům, nikterak nepotvrzuje ani nedokládá jeho konkrétní azylové důvody.
40. Lze dodat, že správnímu orgánu by bylo lze vytknout pouze to, že se v odůvodnění rozhodnutí nevyjádřil k žalobcem tvrzenému napadení jeho osoby v České republice v létě 2018 dvěma ázerbájdžánsky hovořícími muži „pro jeho protivládní jednání“, avšak ani to nemělo na závěr ve věci žádný vliv. Žalobce tuto skutečnost zmínil při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 12. 6. 2019. V zásadě totiž nebylo co hodnotit, neboť žalobce ani nevěděl, v jakém městě k tvrzenému napadení došlo (uvedl jen, že to bylo při čekání na vlak do Golčova Jeníkova), sdělil, že se obrátil na policii v Golčově Jeníkově za dva až tři dny po incidentu, avšak že policie ani nevyhotovila žádný záznam. Lze shrnout, že v kontextu se shora odůvodněným závěrem o celkové nevěrohodnosti tvrzení žalobce ohledně samotných azylových důvodů, je tato skutečnost již v zásadě nevýznamná, neboť z ní rozhodně nelze dovozovat, že by šlo o nějaké „řízené“ napadení jeho osoby jako akt pronásledování pro uplatňování politických práv.
41. V této souvislosti lze doplnit, že skutečně není povinností žadatele o azyl prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než svou výpovědí, jak namítl žalobce. To však žalovaný po žalobci nepožadoval. Avšak (jak je shora uvedeno) právě jeho výpověď pro své rozpory označil za nevěrohodnou a v kontextu s dalšími zjištěnými skutečnostmi tak důvodně dospěl k závěru o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu. Žalobce k tomu poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se hodnocením výpovědi žadatele o azyl a důkazním standardem. Krajský soud však neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo s odkazovanou judikaturou v rozporu (při zohlednění toho, že skutkový stav v nich byl odlišný).
42. Krajský soud se tak na základě výše uvedeného ztotožnil se závěrem žalovaného, že vzhledem ke shora uvedenému, nelze shledat, že by žalobce byl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, ani nelze shledat důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona.
43. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námítky, a to ani ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana, nevznosl.
44. Žalobce v žalobě dále namítl, že splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování svých politických práv a svobod a v souvislosti s vykonstruovaným obviněním se obává uvěznění, tedy v jeho případě existuje reálné nebezpečí vážné újmy.

45. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
46. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce (k nevěrohodnosti jeho tvrzení viz shora) a podkladových informací nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
47. Pokud jde o vážnou újmu ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, nutno konstatovat, že Ázerbájdžán je zemí, jejíž právní předpisy neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Krajský soud opakuje, že azylový příběh žalobce byl shledán nevěrohodným (viz shora), tudíž ani nelze hovořit o hrozbě skutečně reálného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu v případě návratu do vlasti, žalobci tedy v případě návratu přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu hrozit nemůže. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že se navrácí ze zahraničí po dlouhodobém pobytu v zahraničí, přičemž žádné takové nebezpečí zjištěno nebylo. Řádně se vypořádal i s neexistencí hrozby ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu, když zdůvodnil, že v Ázerbájdžánu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, a to i při zohlednění problematické situace v oblasti Náhorního Karabachu. Přisvědčit musí krajský soud i závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
48. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznesl.
49. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před

jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

50. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

VI. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. června 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně